

та посрѣдъ нощъ въ наше село... Прѣдадохъ и даскалицата и Стайка на нашъ Вълка, на шурейа де, па уловихъ пакъ Стара-Планина! Та ти си билъ живъ а? Майка му стара!

Огняновъ стиснх мълчеливо рѣцѣтъ на Боримечката.

— Въ Алтжново ги оставихъ, но тѣ ще сж сега на Бѣла-Черкова, за тамъ Вълко щѣше да ги закара на заранъта, въ кадънски фереджета... Въ Алтжново сѣ е страшно отъ читача... А въ Бѣла-Черкова, казватъ, е мирно... Ти, даскале, като идешъ тамъ, намѣри и наша Стайка, моята невѣста де, да ѝ кажешъ много здраве отъ мене, и че ме си видѣлъ тука живо и здраво... Па кажи ѝ че ямъ сѣ пържени зайци и бѣлъ мжжъ, да ме не мисли.

— Азъ, бай Иване, надали сега щж ходж въ Бѣла-Черкова.

Боримечката го изгледа зачудено.

— Ами нали за тамъ отивашъ?

— Нещж вече.

— Ами кждѣ ще идешъ?

— Да видж...

— Хай да те водимъ за Влашко...

— Не, вие върветѣ сами, и се раздѣлете, не е добръ много души наедно...

Вечернята тъмнина застилаше дола и пълнеше дупката. Рѣкичката клокочеше жаловито. Смрачаваше се вече. Скитниците едвамъ можахъ да се виджтъ. Иванъ Боримечката и клисурците станахъ да вървжтъ.

— Дай, даскале, да се цалуваме до три пхти. Господъ знае, кой ще оживѣе отъ насъ, каза Боримечката. Опростихъ се и се раздѣлихъ.

Огняновъ стана самичкъ.

Товава легж на очитѣ си и плака, като жена.

Накипѣлиятъ волканъ отъ страдания въ гжрдитѣ му се излѣ въ горѣщъ потокъ сълзи. Пръвъ пхтъ плачеше съ гласъ тоя желѣзенъ момъкъ. Неговото нравствено мж-